

Εξερεύνηση στη Μυρμηγκόνησο

Μια φορά κι έναν καιρό ο Σταμάτης, το μυρμήγκι αποφάσισε να πάει στη Μυρμηγκόνησο. Είχε ακούσει ότι είχε μια σπηλιά μυρμηγκοπειρατών κι ο Σταμάτης έτσι περιπετειώδης και περίεργο μυρμήγκι που ήταν, αποφάσισε να πάει να την εξερευνήσει.

Ο Σταμάτης αναχώρησε από το λιμάνι με το γνωστό σε όλους πλοίο μυρμηγκοστάρι φέρι. Καθόταν λοιπόν στο μπαρ και διάβαζε ένα βιβλίο σχετικά με τη σπηλιά. Ξαφνικά, μια σειρήνα τον διέκοψε! Το πλοίο βούλιαζε! Ο Σταμάτης βοήθησε πολύ κόσμο. Όμως, ο καπετάνιος είχε μείνει μέσα. Επειδή είναι λίγο μεγάλος αγχώθηκε και του ανέβηκε η πίεση, οπότε λιποθύμησε. Ο Σταμάτης ήταν ο μόνος που τον βοήθησε, οι άλλοι δεν του έδωσαν σημασία.

Μπήκαν λοιπόν στη σωστική λέμβο και φύγανε. Ο καπετάνιος στα μισά της διαδρομής ξύπνησε, γνωρίστηκε με τον Σταμάτη και αποφάσισε να τον βοηθήσει.

Φτάσαν τελικά! Πήγαν στο ξενοδοχείο, πήραν τα πράγματα που ήθελαν, άφησαν τη βαλίτσα και φύγανε σφαίρα για τη σπηλιά.

Μπήκαν μέσα, ο τοίχος ήταν γραμμένος με κάτι αρχαία γράμματα. Ο Σταμάτης κατάφερε να μεταφράσει: «Όποιος μπει εκεί μέσα θα είναι καταραμένος σε αιώνια γρουσουζιά!» Τότε, ο καπετάνιος έβγαλε ένα μπουκαλάκι ουίσκι και άρχισε να πίνει, για να ξεχαστεί και να μην θυμάται αυτό που μόλις άκουσε. Ο Σταμάτης δεν φοβήθηκε καθόλου! Προχώρησαν κι άλλο στο εσωτερικό, ενώ ο καπετάνιος έλεγε συνέχεια: «Είμαστε καταραμένοι, πρέπει να φύγουμε». Ο Σταμάτης όμως, δεν τον άκουγε.

Άρχισε να σκοτεινιάζει, ο καπετάνιος πήγε να ανάψει τον φακό του, αλλά δεν άναβε. Δεν είχε μπαταρίες. Ο Σταμάτης του είπε ότι θα ανάψει τον δικό του, αλλά ούτε ο δικός του άναβε. Είχε καεί. Είχε πει ότι θα βάλει μπαταρίες στον άλλο φακό, αλλά τις είχε ξεχάσει. Ο καπετάνιος είπε: «Αυτό τώρα δεν είναι γρουσουζιά!»

Πριν τελειώσει στα λόγια του πέντε σκελετοί με σπαθιά εμφανίζονται μπροστά τους. Ο ένας είπε πως αν πειράξουν το θησαυρό δεν θα βγουν από εκεί μέσα. Ο Σταμάτης και ο καπετάνιος δεν ήξεραν για το θησαυρό, αλλά πιο μετά έμαθαν ότι αυτός ο θησαυρός ήταν του ατρόμητου πειρατή Μυρμηγκογένη, γι' αυτό και προσπαθούσαν να φυλάξουν τη σπηλιά οι σκελετοί.

Οι σκελετοί δεν ήταν πολύ έξυπνοι, γι' αυτό ο Σταμάτης κατάφερε να τους κοροϊδέψει μ' ένα πολύ έξυπνο σχέδιο. Το σχέδιο ήταν να πει πως πεινούσε και θα έβγαινε έξω με τον καπετά-

νιο για να φάνε. Τότε ο Σταμάτης με μια απότομη κίνηση θα πέταγε το σεντούκι του θησαυρού μέσα στη θάλασσα. Ύστερα, οι σκελετοί πάνω στον πανικό τους να μην χάσουν το θησαυρό θα έπεφταν στη θάλασσα και φυσικά οι σκελετοί δεν μπορούν να κολυμπήσουν. Έτσι, θα έμεναν για πάντα εκεί!

Έτσι και έγινε. Ο Σταμάτης, ποτέ δεν πήρε το θησαυρό, μα πήρε πολλά πειρατικά όπλα που θα ήταν το τέλει-ο έκθεμα για το μουσείο του νησιού. Το μουσείο του έδωσε χρήματα που ο Σταμάτης δεν τα πήρε, γιατί το έκανε μόνο για την περιπέτεια!

Σπύρος Κουνάδης, 145^ο Δημοτικό Αθηνών, Δ1

Καλοκαιρινή Ιστορία

Ένα καλοκαιρινό πρωινό που ο ήλιος έκαιγε, εγώ, η οικογένειά μου και οι φίλοι μου, πήγαμε για κολύμπι.

Η θάλασσα ήταν πεντακάθαρη. Στη παραλία υπήρχαν ψηλά και φουντωτά δέντρα. Πάνω τους κάθονταν μικρά και πολύχρωμα πουλάκια που με το τιτίβισμα τους σχημάτιζαν μια πολύ ωραία μελωδία. Η άμμος ήταν χρυσαφένια και ζεστή, γεμάτη με ξεχωριστά κοχύλια. Η ήρεμη θάλασσα σου τραβούσε τη προσοχή.

Οι φίλοι μου και εγώ πήγαμε να ερευνήσουμε τον βυθό με τις μάσκες μας. Ο βυθός της ήταν γεμάτος με πολύχρωμα ψάρια, χταπόδια και βράχια. Πάνω στα βράχια είχαν φυτρώσει φύκια και στις τρύπες των βράχων υπήρχαν μικρά και παράξενα σφουγγαράκια.

Ξαφνικά είδαμε ένα τεράστιο, πολύχρωμο κοχύλι τόσο μεγάλο που έμοιαζε με βράχο! Βούτηξα και προσπάθησα να το σηκώσω. Ήταν αδύνατο να το σηκώσω! Το κοχύλι ήταν πολύ βαρύ! Έτσι φώναξα τους φίλους μου να με βοηθήσουν.

Με πολλή δυσκολία τα καταφέραμε. Όμως μέσα από το κοχύλι, πετάχτηκε ένα τεράστιο χταπόδι με πολύ μακριά και χοντρά πλοκάμια. Το ένα μάτι του έλειπε. Το χταπόδι είχε θυμώσει που του χαλάσαμε την ησυχία του και άρχισε να μας τυλίγει όλους μας με τα πλοκάμια του. Είχα παραλύσει από το φόβο μου. Προσπαθούσα να ξεφύγω όμως το χταπόδι συνέχιζε να με κυνηγάει και να με τυλίγει με τα πλοκάμια του. Άρχισα να φωνάζω «βοήθειαααα, βοήθειαααα».

Εκείνη τη στιγμή άκουσα τη φωνή της μαμάς μου να μου λέει: «Εβελίνα μου, γλυκιά μου, ηρέμησε. Είναι μόνο ένα όνειρο.»

Άνοιξα τα μάτια μου και βρέθηκα στην αγκαλιά της μαμάς μου! Ευτυχώς ήταν μόνο ένα όνειρο!

Εβελίνα Χαρισιάδη
145 Δημοτικό Αθηνών, Δ2

